

HỒI 52**BAN NHƯỢC THẦN CÔNG****Q**

ua một lúc suy nghĩ, Hoàng Thượng Chí buột miệng hỏi:

- Thiên Tề Giáo và Quỷ Bảo có dính líu gì chẳng?

Vương Thúy Anh với giọng lạnh lùng đáp:

- Sau này con sẽ biết.

- Nếu vậy tức là phu nhân Giáo Chủ nhìn nhận có liên hệ rồi?

- Không.

- Phu nhân muốn lấy sanh mạng năm vị trưởng lão đổi lấy tánh mạng của Dư Thiếu Côn?

- Không cần!

Hoàng Thượng Chí mơ hồ, không biết mẹ chàng nói thật hay giả, lòng hoang mang suy nghĩ. Chàng hỏi:

- Dư Thiếu Côn có biết hắn là con của Trương sư thúc không?

- Không!

- Tại sao thế?

- Cơ hội chưa đến! Cái biết chỉ mang hại vào bản thân.

Càng nói, Thượng Chí càng đi sâu vào chỗ mơ hồ khó hiểu. Chàng không còn phân định đâu là phải đâu là trái nữa. Trí óc chàng chẳng khác nào một kẻ lạc loài trong đêm tối giữa khung trời xa lạ.

Chàng nghĩ thầm:

- Đã mấy lần mẹ mình không nhìn nhận mình là con, và muốn sát hại mình! Nay trước hoàn cảnh này tại sao bỗng nhiên bà ta lại thay đổi thái độ và nói nhiều chuyện kỳ quái? Hay là bà ta...

Chàng vừa nghĩ đến đó thì bỗng xa xa có tiếng dồn dập bước chân người chạy tới.

Sắc mặt của Hoàng Thượng Chí trở nên lạnh lùng.

Đôi mắt trắng nhợt của Vương Thúy Anh cũng đổi màu.

Bà ta đưa xác Dư Thiếu Côn lên, nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Hãy tiếp lấy! Không được hại nó! Bây giờ không cứu năm trưởng lão thì con đã mất cả cơ hội rồi.

Dứt lời, Vương Thúc Anh ném mạnh Dư Thiếu Côn đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, rồi tung mình nhảy về phía chiếc xe ngựa có phủ vải đen.

Hoàng Thượng Chí nửa tin nửa ngờ đưa tay hốt lấy thể xác của Dư Thiếu Côn. Chàng này vừa bị thương và bị Vương Thúc Anh đâm vào đại huyệt nên thêm thiếp.

Vương Thúc Anh vào trong xe, rồi chẳng bao lâu lại lách mình trở ra ngoài, có năm trưởng lão theo sao bà.

Bùng!

Một luồng chưởng lực của Hoàng Thượng Chí đánh tạt đến làm nát nghiêng chiếc xe ngựa.

Thái Hằng Nga Vương Thúc Anh từ từ bước đến bên chiếc xe ngựa vừa bị đánh nát, đứng sững như một vị nữ thần. Sắc đẹp bà như làm ghen hờn cả vũ trụ.

Năm vị trưởng lão vội đến trước mặt Hoàng Thượng Chí, cúi đầu thủ lễ, nói:

- Chúng tôi xin tham kiến chưởng môn sư huynh.

Hoàng Thượng Chí khỏa tay nói:

- Thôi! Miễn lễ cho các trưởng lão.

Vị Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi quá cảm kích, thưa:

- Năm chúng tôi bất tài, bất trí, thiếu chút nữa hỏng cả việc lớn. Xin mời chưởng môn sư huynh...

Câu nói chưa dứt thì từng bóng người từ mé rừng lao mình vun vút đến.

Hoàng Thượng Chí trao Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn cho Lục Thiếu Đơn, vị trưởng lão thứ tư, rồi bước tới ba bước, đối diện với bọn người mới đến.

Năm trưởng lão cũng lạnh lẽo đứng sắp thành hàng ngang sau lưng chàng.

Bọn người mới đến gồm có mười bốn người, tuổi tác không dưới năm mươi, trong số đó có sáu người mặc áo xanh và tám người mặc áo vàng.

Nhìn vào bọn ấy, Hoàng Thượng Chí đã biết ngay chúng là đại vệ theo hầu vị chưởng môn thiên nam Đế Quân hiện tại.

Máu nóng chàng sôi lên sùng sục.

Mười bốn người đại vệ của Áo Ma Cung đưa mắt nhìn quanh, thấy khắp nơi xác chết rải đầy, máu đọng thành vũng. Những xác chết đó đều là đồ đệ của Thiên Tề Giáo Chủ, làm cho bọn chúng kinh sợ vô cùng, mặt mày tái nhợt.

Xa xa hơn nữa, chúng còn thấy phu nhân Giáo Chủ đang bị thương, Dư Thiếu Côn bị bắt, còn chiếc xe ngựa tan tành.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt nhìn qua mười bốn tên đại vệ, rồi quay đầu lại nói với Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi:

- Những người này đều là thủ hạ đại vệ trong bốn môn sao?

Đỗ Nhất Phi cung kính thưa:

- Phải!

Hoàng Thượng Chí thốt ra một tiếng hừ lạnh lùng, rồi quét mắt nhìn mười bốn tên đại vệ, nói:

- Các người cam tâm hầu hạ đưa phản môn bội tổ sao?

Mười bốn tên đại vệ nhìn nhau, nhưng không trả lời tiếng nào cả.

Vẻ mặt của năm trưởng lão cau lại, những cặp chân mày bạc trắng nhíu lại. Họ đều trở mắt nhìn vào mười bốn tên Đại Vệ như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hoàng Thượng Chí thò vào túi lấy Ác Quỷ Châu Bài đưa cao lên.

Năm trưởng lão lật đặt bước tới cung kính quì gối xuống, bái mấy bái, đoạn lui ra sau đứng vào chỗ cũ.

Mười bốn tên Đại Vệ mặt nhợt nhạt tỏ vẻ sợ sệt, nhưng chúng không quì gối trước Châu Bài chỉ đưa mắt nhìn quanh như đang chờ đợi một việc gì.

Thái độ ấy làm cho Hoàng Thượng Chí không giấu nổi sự giận dữ. Chàng quay đầu về phía năm trưởng lão, rồi trầm giọng nói:

- Bốn nhân được di mệnh của Đường Tranh Đế Quân chinh đồn lại Thiên Nam Áo Ma Cung. Vì hiện nay Vĩ Nhất Dân chiếm đoạt ngôi Đế Quân, làm trái lệnh của bốn môn sư tổ, bắt thiếu nữ luyện Truy Hồn Công lại bí mật liên kết với Thiên Tề Giáo chuyên phản bội sư môn. Tội ác đó bốn nhân theo di mệnh Đường Tranh dùng Châu Bài này khuyến dụ, Vĩ Nhất Dân sẽ phải đền tội với tổ sư, còn kẻ nào theo giúp nó cũng sẽ chiếu theo môn qui mà trừng phạt.

Mười bốn tên đại vệ nghe nói đều rúng động, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, toàn thân run lẩy bẩy.

Hoàng Thượng Chí quay mặt nhìn năm vị trưởng lão, hỏi:

- Qui luật của bốn môn, môn hạ thấy Châu Bài mà không tham bái, tỏ ý khinh lờn sư tổ thì xử trị như thế nào.

Năm vị trưởng lão đồng thanh đáp:

- Xử tội chết.
- Vậy thì năm trưởng lão nghe lệnh.
- Chúng tôi xin tuân hành.
- Hãy thực hiện môn qui.
- Tuân lệnh.

Lục Thiếu Đơn, trưởng lão thứ tư, liền đem Dư Thiếu Côn đặt nằm dưới đất, rồi cả năm vị trưởng lão đưa cao năm cây thần trượng lên cúi đầu chào Thượng Chí một lượt. Đoạn họ xông vào đám người mười bốn tên đại vệ.

Không khí tàn sát bắt đầu nổi lên.

Mười bốn tên đại vệ thất sắc, biết mình không phải là địch thủ của năm vị trưởng lão nên cùng một loạt lùi ra sau, không dám đương cự.

Giữa lúc đó, bỗng trong đám mười bốn tên đại vệ có tiếng reo:

- Đế Quân gia gia đã đến.

Từ vẻ sợ sệt đổi ra vẻ mừng rỡ, mười bốn tên đại vệ đưa mắt nhìn về phía rừng xa.

Chúng chia ra hai hàng. Sáu người áo xanh đứng qua bên trái, tám người áo vàng đứng qua bên mặt.

Năm trưởng lão nghe tiếng reo hò của chúng cũng ngạc nhiên, dừng tay lại, không kịp hạ thủ.

Hoàng Thượng Chí cũng phải giật mình. Trong lúc đó, hai bóng người từ phía rừng rậm phi thân vào giữa, rồi cũng chia ra tả, hữu đứng hai bên.

Hai bóng người vừa phi thân đến là hai hán tử, mặt mày xấu xí, tóc vàng mặt xanh, mũi tẹt, hai môi nhô ra nhọn vắt.

Cả hai đều mặc quần áo trắng, mang giày trắng. Một người cầm cây gậy sắt to tướng còn một người cầm đôi kim câu. Căn cứ vào hai thứ võ khí kỳ quái này cũng đủ thấy hai hán tử đó sức mạnh đến bậc nào rồi.

Hoàng Thượng Chí biết Vĩ Nhất Dân sắp xuất hiện, nên vội truyền lệnh:

- Xin năm vị trưởng lão hãy lui xuống.

Năm vị trưởng lão cung kính lui ra sau, sắp thành hàng ngang ủng hộ Thượng Chí.

Mọi người đang trong tình trạng đợi chờ.

Đúng vậy, họ chờ đợi cái giờ thịt nát xương rơi! Bầu không khí căng thẳng như muốn nổ� vỡ.

Sắc mặt của Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh cũng thay đổi qua nhiều trạng thái khác thường. Tuy nhiên, bà vẫn đứng im bất động.

Một luồng gió thổi mạnh!

Từ trong rừng sâu xuất hiện một lão già mặt mày hung tợn, mình mặc áo vàng, đầu đội kim quan, ung dung tiến về phía mọi người.

Thìn Thiên Báo, trưởng lão thứ hai buột miệng nói:

- Kìa! Chưởng môn sư huynh! Lão đó đúng là Vĩ Nhất Dân!

Hoàng Thượng Chí khẽ gật đầu, đôi mắt không rời lão già vừa xuất hiện.

Lão già tuy dáng đi thông thả, nhưng kỳ thật tiến tới rất nhanh. Chỉ trong loáng mắt lão đã đứng sừng sững giữa hai hàng đại vệ.

Cả bọn đều cung kính cúi đầu.

Hoàng Thượng Chí mặt lạnh như băng, nhìn thẳng vào Vĩ Nhất Dân, đôi mắt sắc như hai mũi kiếm.

Vĩ Nhất Dân vừa bước vào giữa đám môn hạ đã đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí cất giọng trầm trầm nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người ăn cắp ở đâu được tín vật của bản môn, để mạo danh truyền nhân của Đường Tranh sư bá mà tàn sát đệ tử của ta.

Lão chưa nói dứt lời thì năm vị trưởng lão đã ứng tiếng phản đối.

Lời nói lạt lọng của Vĩ Nhất Dân làm cho Hoàng Thượng Chí không thể chịu nổi. Chàng hét lên một tiếng, vang vọng cả không gian:

- Hãy câm miệng!

Tiếp đó, Hoàng Thượng Chí lấy Ác Quỷ Châu Bài đưa cao lên, nói lớn:

- Vĩ Nhất Dân! Người đã biết tội chưa?

Vĩ Nhất Dân vừa trông thấy Châu Bài vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi. Bất giác lão lùi lại một bước.

Nhưng chỉ trong phút chốc, lão lấy lại được bình tĩnh ngay, cất lên một tràng cười nham hiểm, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Đứng trước mặt bốn Đế Quân mà người dám phách lối... hi... hi...

Tiếp đó, lão lại nhướn mày, nhìn thẳng vào năm vị trưởng lão nói:

- Các người có thân phận là trưởng lão mà lại dám bội phản sư môn, trái lệnh Đế Quân thì tội không nhỏ.

Thìn Thiên Báo, đệ nhị trưởng lão, không thể nhịn được, cất giọng oang oang nói:

- Vĩ Nhất Dân! Mày tiếm đoạt ngôi Đế Quân, phản môn diệt tổ, mày tưởng tội ấy bản môn không đủ sức trừng trị mày sao?

Hoàng Thượng Chí thâu lại Ác Quỷ Châu Bài bỏ vào túi, cất giọng lạnh lùng nói:

- Vĩ Nhất Dân! Tội người đáng chết! Bây giờ tự nguyện chịu lấy qui pháp hay là...

Vĩ Nhất Dân cười khằng khặc, làm át cả tiếng nói của Thượng Chí. Qua một tràng cười quái dị, lão cất tiếng nói khinh khỉnh:

- Lãnh Diện Nhân! Nếu người giao hồi Ác Quỷ Châu Bài cho bản môn thì ta sẽ dung tha cho người tội chết.

Hoàng Thượng Chí tức đến run cả người. Kẻ phản bội sư môn lại còn dám buông lời ngạo mạn không coi bảo mệnh của tổ sư ra gì ư? Nếu không trừ được Vĩ Nhất Dân thì vong hồn của tổ sư dưới suối vàng sẽ không an giấc.

Chàng biết đâu có đem tín phù ra khuyến dụ cũng vô ích, nên quát lớn, nói:

- Nếu ta không xử trị người theo môn qui thì không đáng mặt là người thọ ủy của Đường Tranh Đế Quân.

Vừa nói, Thượng Chí vừa bước dần tới.

Vĩ Nhất Dân cười ha hả, nói:

- Thằng con nít chưa sạch máu đầu đã học đâu được lối khoác lác như thế. Tướng quân hộ diện đâu?

Hai tên Hán tử xấu xí, mặc áo trắng cùng một lượt bước tới ba bước cúi rạp mình trước mặt Vĩ Nhất Dân đợi lệnh:

- Xin Đế Quân sai khiến.

- Hãy bắt thằng khùng này xử tội.

- Tuân lệnh!

Hai tên hán tử xấu xí ấy đến trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão song song phóng mình tới, cúi đầu thưa với Hoàng Thượng Chí:

- Kính xin chưởng môn sư huynh ra lệnh.

Hoàng Thượng Chí gật đầu một cái, rồi nhìn vào mặt Vĩ Nhất Dân đầy phần nộ.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi liền nhảy đến đấu với tên hán tử cầm gậy sắt, còn nhị trưởng lão Thìn Thiên Báo thì đấu với tên hán tử cầm kim câu.

Một trận đấu quyết liệt bắt đầu!

Kỳ thế của hai vị trưởng lão rất hùng mạnh, chiêu thức rất cứng rắn, thần trượng vũ động không ngừng, gió vút vù vù như mưa sa bão táp.

Tuy nhiên, hai tên hán tử hộ diện đó cũng là bậc cao thủ lại dùng vũ khí nặng, và có sức mạnh siêu nhân, nên chúng vẫn cầm cự ngang ngửa với hai vị trưởng lão.

Hoàng Thượng Chí trợn mắt nhìn Vĩ Nhất Dân hét:

- Người không chịu tự xử lấy mình phải không.

- Ha... Ha... Ha... Lãnh Diện Nhân! Bốn Đế Quân cũng vì người mà đến tận Trung Nguyên này để tìm gặp người xé xác ra, thì hành theo qui pháp của bản môn đó.

Hoàng Thượng Chí đôi mắt lóe hào quang:

- Thế thì tốt lắm!

Lời nói chưa dứt, một luồng chưởng pháp phát ra bao trùm cả Vĩ Nhất Dân, sức mạnh như có thể di sơn đảo hải.

Vĩ Nhất Dân ngạo nghễ, không thềm né tránh, đưa chưởng ra tiếp lấy.

- Bùng!

Một tiếng động vang rền, bụi cát bay ngất trời. Đôi bên đều rung động lùi lại hai bước. Cả hai đều gầm nhau, vận công thủ thế.

Trong lúc đó thì sáu đại vệ áo vàng chia thành ba cặp nhảy tới đấu với ba trưởng lão.

Sức gió ù ù, làm điếc tai, váng óc. Bóng người chập chờn, nhảy qua né lại, tiếng hét rập rền chốc chốc nổi nên những tràng quái dị.

Đại vệ áo vàng hợp hai người cũng không đánh lại một trưởng lão, nên chúng lùi dần về phía sau.

Còn hai tướng quân hộ diện chia ra đánh với hai trưởng lão một cự mộ, mà vẫn chưa phân định được ai hơn ai kém.

Trận đánh mỗi lúc mỗi kịch liệt hơn.

Hoàng Thượng Chí lùi lại mấy bước, vận hết mười thành công lực, phát ra chưởng thứ hai đánh tới Vĩ Nhất Dân.

Lần này Vĩ Nhất Dân hét lên một tiếng, rồi cũng tung chưởng ra tiếp nhận.

Hiển nhiên, Vĩ Nhất Dân đã rõ được bản lĩnh của Hoàng Thượng Chí rồi! Nên lần này lão tập trung hết thành lực cố tranh cao thấp.

Một tiếng bùng vang lên, làm kinh thiên động địa.

Hoàng Thượng Chí lùi lại hai bước, còn Vĩ Nhất Dân lùi lại ba bước.

Hai bên một lần nữa gồm nhau và vận dụng nội lực cố tránh nhau một trận sống chết.

Lúc này các trận đấu xung quanh đã bắt đầu đi đến thắng phục.

Từng tiếng hét lẫn tiếng rên chốc chốc nổi lên.

Một trong hai đại vệ áo vàng đánh với Hồng Bát Mục, trưởng lão thứ ba không lại bị trưởng lão này đánh trúng một thân trọng văng ra khỏi trận, vỡ óc chết tươi.

Tiếp đó liền có hai tên áo vàng khác xông vào tiếp ứng.

Đàng kia, Thủ Tịch Trưởng Lão đánh với tướng quân dùng cây gậy sắt cũng đã phân định được mạnh yếu rõ rệt. Đỗ Nhất Phi võ công cao hơn một bậc, ép dần đối phương vào thế bí, tiếng măng chửi vang trời.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lợi dụng lúc hai bên đang say sưa trong hỗn loạn, liền nhảy đến bông Dư Thiếu Côn chạy vào rừng.

Hành động này không qua được mắt Hoàng Thượng Chí. Nhưng trước mặt chàng còn phải đối phó với đại địch, nên chàng mặc nhiên không phản ứng.

Đột nhiên, Vĩ Nhất Dân đôi mắt bắn ra những tia sáng quái gở. Lão rống lên một tràng cười lạnh lạnh, và nói lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Bồn Để Quân lấy mạng của người đây.

Đôi chưởng của lão vung lên, hai luồng chưởng phong quái gở xoáy tròn rồi ép thẳng tới Hoàng Thượng Chí sức nặng như núi.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy chưởng lực nặng nề, biết không phải là môn võ công tầm thường liền vận hết nội lực, dùng chiêu thế Ma Chưởng Tương Song đón đỡ.

Nhưng nhắm không nổi, vì chưởng thế ép tới quá mạnh, chàng liền lách mình nhảy sang một bên.

Cái lách mình của chàng nhanh như chớp nhưng cũng không tránh khỏi làn kinh lực, khiến cho cả tâm can chàng chấn động.

Chàng thất kinh, hét lên một tiếng, vội vã vận khí nơi đờn điền để chống lại nột thương.

Vĩ Nhất Dân ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ, nói:

- A! Người lách tránh cũng khá đấy! Nhưng đã là đối thủ thì dùng lực tiếp chiêu, sao lại né tránh một cách hèn hạ.

Hoàng Thượng Chí cơ thể đang rung động, bị lời nói khích của Vĩ Nhất Dân không thể nhin được, máu hận sục sôi, chàng nghĩ thầm:

- Quái! Lão già này dùng môn võ gì mà không giống với các môn võ trong các giới giang hồ. Môn võ này lợi hại lắm! Ta chưa từng gặp.

Nhưng thời gian giao đấu không cho phép chàng nghĩ nhiều. Chàng vừa phục sức thì Vĩ Nhất Dân đã tiến tới đánh bồi một chưởng thứ hai.

Giọng cười khích lệ của Vĩ Nhất Dân lúc này đã làm cho chàng tư ái. Chàng không thềm né tránh mà chỉ vận tập công lực để chống đối.

Bùng!

Hai chưởng lực chạm nhau như núi, vang lên, bụi cát bay ngất trời. Những đấu thủ xung quanh đều kinh khủng dừng tay lại.

Hoàng Thượng Chí chệnh choạng bước lùi ra sau hai trượng rồi té ngời xuống đất, máu tươi trong miệng vọt ra đỏ ối!

Vĩ Nhất Dân đắc ý, ngửa mặt lên trời cười hô hố. Cái cười ngạo nghễ vang dội cả không gian.

Cười một lúc cho thật thỏa mãn, lão mới vung tay gọi hai tên tướng quân hộ diện bảo:

- Hãy bắt lấy nó.

- Tuân lệnh.

Năm trượng lão vội tung mình tới trước chặn lại.

- bùng!

Đôi chưởng Vĩ Nhất Dân vừa rạch một cái, một đường kinh lực xoáy tròn đánh tạt vào năm vị trưởng lão, người nào cũng liểng xiểng văng ra xa hơn năm trượng mà chưa đứng vững được.

Hai tướng quân hộ điện áp tới bắt Hoàng Thượng Chí.

Nhưng chúng vừa đưa tay ra, bỗng hai tiếng hét thảm não nổi lên trời rồi rơi xuống đất giã đành đập óc não văng ra trắng xóa.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí đã dùng môn Đông Kim Chỉ hạ sát hai tên bộ hạ của Vĩ Nhất Dân.

Không ai ngờ Hoàng Thượng Chí trong lúc bị thương mà công lực còn mạnh mẽ dường ấy. Chỉ trong giây lát mà chàng đánh chết hai tên cao thủ của Vĩ Nhất Dân, đến như Vĩ Nhất Dân cũng không kịp đề phòng để cứu ứng.

Những đại vệ tại trận, người nào người nấy đều trợn mắt, há miệng kinh hoàng.

Vĩ Nhất Dân trợn mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, hai luồng ánh sáng rùng rợn quét qua quét lại đầy sát khí.

Lão từ từ bước tới, hai chân phát ra tiếng soẹt soẹt như tiếng gọi tử thần.

Không khí chết chóc bao trùm cả cảnh vật...

Hoàng Thượng Chí cắn răng đứng dậy, thò vào túi lấy Ác Quỷ Châu Bài.

Vì là danh dự của bản môn, chàng không thể lặc bại dưới Vĩ Nhất Dân, làm hại đến danh dự sư phụ chàng.

Đây là lần thứ hai, chàng dùng đến Ác Quỷ Châu Bài.

Lần thứ nhất chàng đã đánh lui Huyết Sợ giả làm cho Huyết Sợ giả bị thương.

Nét mặt năm vị trưởng lão đầy hậm hực. Họ muốn xông vào tiếp chiến với Hoàng Thượng Chí, nhưng không dám, vì họ xét bản lãnh của họ không phải là đối thủ của Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân từ từ bước đến bên Hoàng Thượng Chí, đôi bên chỉ còn cách nhau một trượng. Hoàng Thượng Chí đột nhiên đưa cao Ác Quỷ Châu Bài lên. Một luồng sáng đỏ bắn vào mặt Vĩ Nhất Dân.

Vĩ Nhất Dân với địa vị chưởng môn Đế Quân lão đã hiểu rõ Ác Quỷ Châu Bài lợi hại thế nào rồi.

Cho nên, lợi dụng lúc Hoàng Thượng Chí bị thương, xuất thủ không được lanh lẹ, lão đã đề phòng trước, ngấm vận nội lực né sang một bước, rồi tung chưởng đánh thẳng vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí biết đã trễ, liền nhảy qua một bên tám thước để tránh luồng kinh lực của đối phương.

Thế là hai bên đều đánh hụt!

Vĩ Nhất Dân không để cho Hoàng Thượng Chí có đủ thì giờ sử dụng Ác Quỷ Châu Bại. Lão thu chưởng về, đánh tung ra một lần nữa.

Giữa lúc đó, bỗng nơi mé rừng có tiếng người thét lớn:

- Ban Nhược Thần Công!

Tiếng thét đó làm cho Vĩ Nhất Dân biến đổi. Lão vội thu chưởng lại, quay nhìn về mé rừng thì thấy hai bóng người phi thân đến.

Lão thầm nghĩ:

- Hai người này là ai mà lại biết được môn võ công đặc dị của mình.

Hoàng Thượng Chí nghe đến mấy tiếng Ban Nhược Thần Công cũng ngỡ ngác, nghĩ thầm:

- Trước đây phái Thiếu Lâm bị mất bộ Ban Nhược Thần Công bí lục, mà họ nghi đích cho sư phụ ta là Ma Trung Chi Ma cướp đoạt... Hay là lão này... À! Phải rồi! Không còn nghi ngờ gì nữa. Nhất định lão già này đánh cắp Thiếu Lâm bí lục rồi giết chết Liễu Phàm hòa thượng, người chủ tọa giữ lâu kinh lại mạo danh nghĩa Ma Trung Chi Ma để giá họa cho sư phụ ta gây oán thù giữa sư phụ ta với Thiếu Lâm Tự. Đã vậy, lão còn âm mưu nhiều chuyện sâu xa hơn nữa...

Chàng nghĩ đến đây thì bóng hai người nơi mé rừng đã phi thân đến. Hai người đó không phải ai xa lạ mà chính là Nam Cái và Bắc Tăng, hai vị kỳ nhân trên giới giang hồ đương thời.

Vĩ Nhất Dân đưa mắt nhìn qua Nam Cái và Bắc Tăng, cười sằng sặc nói:

- Kiến thức của hai lão huynh quả thật ít ỏi kẻo.

Nam Cái và Bắc Tăng liếc mắt nhìn qua Vĩ Nhất Dân rồi bước đến bên Hoàng Thượng Chí.

Vĩ Nhất Dân cười mỉa mai, nói:

- Hai vị đến đây có ý muốn cùng chia rẽ cái chết với thằng bé đó chăng?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>